

CLAIRE
SANDY

De
taarten
van ROMAN
Marie

*Familieperikelen, irritant perfecte
buurvrouwen en een zoektocht naar
het ultieme cakerecept*

Claire Sandy

De taarten van Marie

De Fontein

Eerste druk september 2014

Oorspronkelijke titel *What Would Mary Berry Do?*

First published in 2014 by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, a division of
Macmillan Publishers Limited, London

Copyright © 2014 by Just Grand

The right of Claire Sandy to be identified as the author of this work has been asserted by her
in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslag Oranje Vormgevers, Eindhoven

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 3697 9

ISBN e-book 978 90 261 3698 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Marie Dunwoody hield van haar kinderen, van alle drie; ze hield van hen met een hartstocht die het verstand te boven ging. Maar er waren momenten dat ze hen net zo lief aan een langs reizende zigeuner zou verkopen. En die vrijdagochtend, de ochtend van het schoolfeest op St.-Ethelred, was zo'n moment.

'Mama,' zei Iris terwijl ze de laatste melk kwistig over haar ontbijtgranen uitgoot, 'ik had toch gezegd dat je iets moest bakken voor de gebakskraam van vandaag? Het moet een eh... hoe heette het? O ja. Het moet een *spektakelstuk* zijn.'

JULI

Schoolfeest

Spektakelstuk

Beste moeder van Iris en Rose,

Ontzettend bedankt dat je het spektakelstuk voor het schoolfeest wilt bakken. Elke cent die het feest oplevert gaat naar de ouderraad en zal rechtstreeks ten goede komen aan onze leerlingen.

Met vriendelijke groet,
De ouderraad

Onder het piepende geluid van hun schoenen op de geboende gymzaalvloer snuffelden hordes ouders rond op de rommelmarkt, grabbelden ze in de grabbelton en kochten ze gebochelde, eenogige teddyberen bij het handwerkstalletje.

Bij de gebakskraam trok het spektakelstuk alle aandacht. Aandacht van het verkeerde soort.

‘Het spijt me, meisjes.’ Marie keek naar de beteuterde gezichtjes van haar dochters, volmaakt identiek met hun wipneusjes, confettisproetjes en de ernstige bruine ogen van hun vader. ‘Volgend jaar...’ begon ze, maar ze maakte haar zin niet af. Ze had precies dezelfde toespraak vorig jaar ook al gehouden: haar jaarlijkse belofte om de moeder te worden die zij verdienden.

Angus – met zijn videocamera als altijd vastgeklonken aan zijn hand – zoomde in op zijn moeders bijdrage.

‘Lieverd, *niet doen!*’ smeekte Marie. De wereld hoefde geen beelden van haar spektakelstuk te zien. Met de luttele minuten die ze had gehad, had ze haar toevlucht moeten nemen tot de minimart van het benzinestation. Toen ze begrepen had dat het hoogst haalbare de nog net niet over de uiterste verkoopdatum gekomen French Fancy’s waren, had ze de aanvechting gekregen om zich tussen de gekoelde wraps ter aarde te storten en hete tranen te schreien. Ze had ze allemaal opgekocht in de hoop dat dat er, tja... *overvloedig* uit zou zien. Maar nu ze hier treurig op een etagère lagen, zagen de twaalf gedeukte French Fancy’s er vooral... *gekocht* uit.

‘Het is niet erg, mama,’ zei Rose.

‘Echt niet,’ zei Iris.

Maar ze stonden de hele tijd stiekem naar Lucy’s taart te loeren.

Lucy Gray. Vriendelijke moeder met twee gezichten: buurvrouw en

aartsvijandin. Teergebouwd als een vogeltje, alsof ze speciaal zo ontworpen was om Marie te schande te maken, als het kleine maar fijne tegendeel van Mariës overvloedige borsten-en-billenbedeling. Haar huis was het grootste op Caraway Close en kon prat gaan op hanging baskets, streeploze ramen en een perfect, diep smaragdgroen gazon in de voortuin; aan de overkant hing Mariës huisnummer op zijn kop (nummer negentien was eenenzestig geworden) en lagen de fietsen van de tweeling, waar ze elke ochtend over struikelde, op de veranda te paren.

Lucy bakte om de dag spektakelstukken, ‘gewoon voor de lol’.

In haar keurige bloemetjesjurk, zonder een spatje make-up op haar gezonde gezicht en kermend van valse bescheidenheid om de complimenten die op haar neer regenden, stond Lucy trots naast haar taart.

En wat voor een taart!

Het was een supermodel van een taart, een Alfa Romeo, een winnaar op de hondenshow. Een gelaagde wolkenkrabber van biscuitdeeg, bepleisterd met zachte botercreme en versierd met handgemaakte fondantroosjes die een bij nog voor echt zou kunnen aanzien, compleet met een eigen achtergrondorkest van tinkelende harpen.

Of misschien, dacht Marie, zit dat laatste alleen in mijn eigen hoofd. ‘Toe maar, meisjes,’ zuchtte ze verslagen terwijl ze hun een munt van een pond gaf om te doneren. ‘Ga mevrouw Gray maar om een stukje vragen. Maar wel beleefd!’

Ze was jaloers. Het was niet leuk om toe te geven, maar Marie was niet blind voor haar eigen fouten. Ze gaf ruiterslijk toe dat ze geen bal van Monopoly kon, dat haar onstuimige haar nodig geknipt moest worden, dat ze vaker (of überhaupt) moest gaan sporten en dat ze verschrikkelijk jaloers was op niet alleen Lucy’s bakvaardigheden, maar ook op de algehele sfeer van zelfgemaakte, beschaafde huiselijkheid die als een pastelkleurige mist om de vrouw heen hing. Ze kon zich moeilijk voorstellen dat Lucy haar man ’s morgens toesnauwde dat hij moest ‘opzouten, want anders draai ik je verdomme de nek om,’ zoals Marie de arme Robert die ochtend had toegevoegd.

Ter verdediging: Robert had zijn schouders beter niet kunnen opha-

len toen hij hoorde over de ramp die de tweeling had ontketend. ‘Sorry, schat – jouw afdeling. Je verwacht toch niet dat ik een taart bak?’ zei hij, alsof het idee om een taart te bakken even absurd was als jongeren met vuur. Ze had hem luid en on-Lucy-achtig geantwoord: ‘Waarom moet ik dan bakken? Omdat ik eierstokken heb?’ en was in haar auto gestapt.

Robert was geweldig. Hij was haar beste vriend. Hij maakte haar aan het lachen en vond haar nog steeds aantrekkelijk, ondanks haar zwangerschapsstriemen, grijzende haar en nog grijzere broeken. (Zij vond hem ook nog steeds aantrekkelijk. Al was hij niet meer de magere jongen met het zwarte haar en de bruine ogen die ze in het begin zo aantrekkelijk had gevonden. Robert had nu peper-en-zoutkleurig haar dat, in haar ogen, minstens zo aantrekkelijk was; ze zag de rimpeltjes rond zijn ogen en het handige zwembandje om zijn middel domweg niet.) En, wat meer was, meneer en mevrouw Dunwoody waren een team; ze waren goed op elkaar ingespeeld bij het dragen van de last om een gezin groot te brengen. Het ergerde Marie alleen dat de keuken ‘haar’ terrein was, alleen maar vanwege haar sekse.

Lucy had zulke bezwaren niet. Lucy was dol op haar keuken. Ze maakte dingen in. Ze legde andere dingen in in zuur. Ze konfijtte schil. Ze vroom in. Ze maakte zelfs – en Marie kon hier gemakkelijk tien minuten lang over tieren – *traditionele Engelse garnalenpotjes*. Lucy’s keuken (letterlijk het tegenovergestelde van die van Marie; de Grays woonden tegenover de Dunwoody’s aan hun cirkelvormige woonerf) beschikte over een inloopprovisiekast. Die van Marie beschikte over een bank en over de grootste collectie Pop-Tarts in particulier bezit van heel Engeland.

‘Hé, hallo!’

O Jezus, Lucy zei iets tegen haar.

‘Hoi,’ zei Marie.

‘Wat leuk om je hier te zien. Ik dacht dat het... je weet wel, met je werk en zo, misschien niet zou lukken.’

Altijd een steek onder water. Een kleine insinuatie. *Sommige mensen moeten nu eenmaal werken*, dacht Marie, en direct daarna dacht

ze: *sommige mensen houden nu eenmaal van hun werk.* ‘Het lukt bij de meeste schooldingen wel,’ zei ze op een toon die ze zorgvuldig niet verdedigend of kortaf liet klinken. Lucy hoefde niet te weten dat ze zich op de kast had laten jagen. Marie knikte naar de taart, die boven hen uittorende als een gesuikerde Zuil van Nelson. ‘Wat een fantastische taart!’ Dat was het ook, en Marie had geleerd om altijd beleefd te blijven, zelfs tegen een aartsvijandin.

‘Nou ja, ik doe mijn best,’ zei Lucy. Ze wist er zelfs bij te blozen.

Naast haar buurvrouw voelde Marie zich twee meter lang en bijna even breed. Lucy had, als een tot leven gekomen reclamefoto, de matte huid van de clichématige Engelse roos en het bijpassende, bijna doorzichtige fijne blonde haar, altijd naar achteren getrokken in een nonchalant maar bevallig staartje. Een paar ontsnapte lokken hingen rond haar gezicht in een stijl die van de daken schreeuwde: *ik ben niet ijdel genoeg om me druk te maken om mijn haar.*

Voor de eerste keer zag Marie hoe mager de knieën waren die onder de gebloemde jurk uit staken, hoe dun de polsjes. Hoe kon een vrouw die elke dag bakte zo dun zijn? ‘Hoe gaat het met Tod?’ vroeg ze om een praatje te maken, al voelde ze zich verschrikkelijk opgelaten.

‘Heel goed, dank je. Hard aan het werk. Je weet wel.’ Lucy glimlachte en wiebelde met haar hoofd, ook verlegen om een gespreksonderwerp. ‘En hoe gaat het met... eh...’

Echt iets voor haar, dacht Marie. ‘Robert,’ zei ze langzaam en duidelijk.

‘Ja, Robert!’ herhaalde Lucy op een toon alsof ze Marie feliciteerde met het kennen van de naam van haar eigen echtgenoot.

‘Het gaat prima met hem!’

Een pijnlijke stilte daalde als een giftige wolk over hen neer.

De kloof tussen hen was te breed om te overbruggen. Marie, met haar slordige haar en haar mooie, open gezicht waarop zo makkelijk een schaterlach of een geërgerde grimas doorbrak, kon maar geen gemeenschappelijk terrein vinden met deze geisha die haar echtgenoot elke dag in de deuropening gedag kuste nadat ze zijn maag had gevuld met zelfgemengde muesli en versgeperste jus. Marie dacht met

brandende schaamte aan de zorgvuldige manier waarop ze de groene schimmelvlekjes uit het brood sneed voor ze haar kroost van toast voorzag. En vorige week nog had Robert zonder ondergoed naar zijn werk moeten omdat haar wasverplichtingen waren stukgelopen op een waterpistoolgevecht met de tweeling. ‘Oké...’ Marie begon zich terug te trekken, met een te brede glimlach. ‘Ik moet weer door.’ Met deze vrouw in de buurt was zij direct al haar sociale vaardigheden kwijt. ‘Gefeliciteerd met je taart!’

‘Neem een stukje mee.’ Lucy sneed een keurige punt voor haar af. ‘Ik heb het allemaal aan Delia te danken!’

Terwijl Marie naar het schoolplein rondom het lage, breed opgezette schoolgebouw ontsnapte, dacht ze: *dat had ik kunnen weten*. Delia Smith, hoofdmonitor aller tv-koks, was een voor de hand liggend voorbeeld voor Lucy.

Het zonlicht was verblindend na het koele institutionele interieur van de gymzaal. Terwijl ze met een kartonnen bordje in haar hand rondwaalde en haar culinaire wanprestatie overdacht, herkende Marie vertegenwoordigers van andere *foodie*-clans, die tussen de kraampjes op de tennisbaan rondsletterden of in groepjes bij de avontuurspeeltuin stonden te kletsen.

Juffrouw Harper, voorzitter van de loterij, was zonder enige twijfel een volgeling van Nigella. Het weelderige zandloperfiguur en de deftig-bandeloze uitstraling van deze lerares maakte het Robert onmogelijk om ook maar iets van de ouderavonden mee te krijgen. Net als de originele goddelijke huisvrouw kon ze een man om zeep helpen door langzaam een lepel af te likken.

Bij de parkeerplaats, druk bezig om de tweeling en hun negenjarige klasgenootjes op te stellen voor een volksdansuitvoering, stond de nieuwe klassenassistent die aan haar uitbundige eyeliner en vintage zomerjurk te herkennen was als een Rachel Khoo. Bij een etentje bij haar thuis kon je bij elkaar geraapt serviesgoed en wodka uit theekopjes verwachten.

Marie raakte nu op stoom. Ze identificeerde de tekenleraar van Angus met zijn sluike pony, die voor vijftig cent karikaturen zat te

schetsen, als een Raymond Blanc. Hoewel hij geen Fransman was (hij kwam uit Wales en was waarschijnlijk zo on-Frans als je maar zijn kon) had hij de vereiste passie en stijl, en het sluke haar en... Marie moest erkennen dat ze Angus' tekenleraar nogal aantrekkelijk vond en ging snel verder, als vanzelf afdwalend naar de tweedehands boeken.

Haar oog viel op een bekende gedaante. Ver van alle activiteiten, in de schaduw van een grote eik, zat haar zoon. *In zijn eentje*, dacht Marie. *Alweer*. Ze onderdrukte de impuls om naast hem te gaan zitten. Een kluit tieners liep langs haar heen, duwend en schreeuwend, als een onregelmatige, lachende amoëbe.

En daar zat Angus, zoals altijd met gebogen hoofd, met zijn camera naast zich en zijn vingers die over zijn iPhone vlogen. Het ergerde Marie: *waarom zit hij te mailen met een meisje dat hij nog nooit heeft gezien terwijl hij omringd wordt door mensen van vlees en bloed?*

Aan: stargazinggirl247@gmail.com

Van: geeksrus39@gmail.com

26.07.13

15.03

Onderwerp: Ik weer

Hi Soulmate

Ja ik weet het, mijn familie is altijd geschift maar vandaag zijn ze geschifter dan ooit (of moet dat 'geschifter' zijn? Zeg het maar. Verbeter me maar, spellingfraek, dat wil je toch?) Mijn moeder dreigde mijn vader vanochtend te vermoorden toen ze met 400 km/uur achteruit over het grind reed in dat debiele autootje van haar. En nu is mijn ergste nachtmerrie uitgekomen. MIJN MOEDER IS OP SCHOOL. Wedden dat ze weer op meneer Rosen gaat staan geilen als ze denkt dat niemand het ziet?

De tweeling is op die speciale gemene manier aan het giechelen. Het ziet er niet best uit, Soulmate.

En dat is dus waarom jij hier zou moeten zijn. Kapot egoïstisch van je om in Schotland te wonen.

Laat me weten hoe het bij jou thuis is. Nog steeds shit tussen je vader en je moeder? Niets van aantrekken. Ik wou dat je vanavond mee kon naar een feest waar ik heen ga. Het wordt super. Had nooit gedacht dat ik uitgenodigd zou worden. Ik hoor niet bij die trendy groep. Ik kan nooit een Kloon zijn. Ze zien er allemaal hetzelfde uit en praten allemaal hetzelfde, maar ik ben een geek en daar ben ik trots op! Net als jij.

Wanneer zien we elkaar een keer? Niet te geloven dat ik mijn beste

vriendin op een arthouse filmforum heb gevonden. Ik weet welke films je goed vindt, maar ik weet niet hoe je stem klinkt. Weird.

ALLES is weird.

Later

Angus

Terwijl Marie naar haar zoon stond te staren stak ze met een plastic vorkje een hap taart in haar mond.

Ze verstarde toen ze de goddelijke smaak proefde en begon bijna te kreunen. Lucy's taart smaakte verrukkelijk, alsof er een engeltje op je tong pieste. Hij was boterzacht, hij was licht, hij smaakte zoals je moeder ze vroeger maakte (als je moeder een genie was).

Op dat moment begreep Marie het plotseling.

Ze begreep waarom mensen zo'n drukte over koken en bakken maken. Ze begreep waarom er foodie-clans zijn, en waarom mensen hun culinaire voorbeelden aanbidden. Deze taart was meer dan de som der delen; je kon hem niet terugbrengen tot boter, eieren en bloem. Hij was levensbevestigend, hij was vreugdeschenkend, hij was eenvoudig en complex: alles tegelijk.

Ik wil dit ook kunnen! dacht ze, plotseling fel.

Marie zat met haar wijsvinger achter de laatste kruimels op haar bordje aan, maar bleef plotseling doodstil staan. Een gebonden boek, met ezelsoren van het vele gebruik, lag schuin op een stapel romans, tv-boeken en self-helpgidsen in het boekenkraampje, alsof het daar door een goddelijke hand was neergelegd. Intelligente blauwe ogen keken naar Marie op vanuit een bruin en knap, gerimpeld gezicht, omlijst door een chique blonde bob.

Hier ben ik! zei dat wijze, vriendelijke gezicht.

Marie pakte het boek eerbiedig op, alsof het zou kunnen ontploffen.

'Dat kost een pond,' zei het hoofd van de ouderraad, een hooghartige dame met een betreuenswaardige pony die, aan haar snor te zien, een discipel van Hairy Bikers moest zijn.

Terwijl Marie betaalde, wist ze dat dit haar leven zou veranderen. In een flits zag ze haar nieuwe bestaan. Ze zag haar gezin om de tafel zit-

ten. Angus zat niet door een zoeker te turen, de tweeling kibbelde niet over de naam voor de koe die ze op een dag zouden kopen, Robert zat geen geestdodende kantoorroddels na te vertellen. Ze zeiden allemaal: *Mmm, lieve moeder, wat ruikt dat heerlijk!* terwijl Marie iets verrukkelijks aansneed dat ze eerder had gemaakt. Ze hadden blozende gezichten, ze hadden heldere ogen en de keuken leek op wonderbaarlijke wijze weer als nieuw.

Marie legde haar hand op het boek alsof het de bijbel was en legde fluisterend de gelofte af die ze eerder had verzaakt. ‘Volgend jaar om deze tijd,’ zei ze met gesloten ogen en een bonzend hart, ‘maak ik het spektakelstuk voor het schoolfeest. Dat zweer ik op de *Mary Berry Complete Baking Bible*.’

Het was lang geleden dat Marie lopend op straat een boek had gelezen. Ze herinnerde zich de zomer waarin ze haar eerste Jilly Cooper las en op weg van school naar huis tegen lantaarnpalen op liep. Dit was net zoiets, maar dan erger. Terwijl ze onder de roze vroegeavondhemel slingerend over brede, kronkelende lanen door de buitenwijk liep, verslond ze het hoofdstuk ‘Basisuitrusting’ in haar nieuwe *Mary Berry Complete Baking Bible*.

Hm, dacht ze terwijl ze haar ogen tot spleetjes kneep, *mijn garde ziet er heel anders uit*. Robert had hem gebruikt om er verf mee te mengen en daarna was hij nooit meer de oude geworden. ‘Even wachten bij de stoeprand, meiden!’ riep ze, en de tweeling bleef gehoorzaam staan.

Ze ving de blik op die ze elkaar toewierpen. Ze wist dat ze haar een plezier deden; sommige negenjarigen hadden nog een moeder nodig om veilig aan de overkant te komen, maar dat gold niet voor negenjarigen die in staat waren tijdens het kammen van hun barbies de gehele Engelse economie te hervormen. Ze keek om en zag Angus achter haar aan lopen, met zijn camera voor zijn gezicht.

‘Niet van achteren,’ piepte Marie terwijl ze haar billen afschermdede met de *Baking Bible*. ‘Een beetje medelijden met je arme moeder.’

‘Zo oud zie je er van achteren niet uit,’ zei Angus, met die speciale hofelijkheid van tienerjongens waardoor een vrouw zich 104 gaat voelen.

‘Kijk eens,’ zei Marie, wijzend. ‘Je wordt geroepen.’

Chloe kwam aanrennen in het wijnrood-met-blauwe uniform van St.-Ethelred en riep: ‘Hé! Angus! Wacht even!’

Chloe Gray was de gothic ying naast Lucy Gray’s blonde yang – een van de redenen dat Marie haar zo graag mocht. De andere reden was dat Marie zich maar al te levendig herinnerde hoe het was om op je vijftiende tot over je oren verliefd te zijn op een jongen die je amper zag staan.

Waarschijnlijk had ook Chloe het lichte inzakken van Angus’ schouders opgemerkt en zijn werktuiglijke, haast onwaarneembare glimlach.

Aardig zijn, beval Marie haar zoon in gedachten toen ze Chloe’s wanhopig naar een welkom verlangende, maar op een teleurstelling rekenende gezicht en haar übernonchalante openingszet herkende uit haar eigen jeugd.

‘Zag je hier lopen. Ik wou even... je weet wel, hoi zeggen, zeg maar.’
‘Oké. Cool.’

Voor Angus’ doen was dit een reactie in Brugmanstijl; sinds hij eindelijk voldoende geld had gespaard om zijn Sony HDR-AS15 camera te kopen sprak hij nog minder dan een kind dat door orang-oetans is opgevoed.

Ze hadden Iris en Rose ingehaald. ‘Blijf voor je kijken en oversteken, dames,’ zei Marie terwijl ze beide meisjes zachtjes op het hoofd sloeg met haar nieuwe Mary Berry, in het volste vertrouwen dat ze de boodschap zouden ontcijferen als: *niet naar Chloe staren!* Haar dochters waren geobsedeerd door Chloe’s obsessie voor hun broer en genoten ervan om haar met hem te zien.

‘Waarom,’ zeiden ze vaak verwonderd tegen hun moeder, ‘zou iemand zo naar Angus kijken?’

‘Omdat jullie broer een stuk is,’ antwoordde Marie dan.

Ondanks de kotsgeluiden die dat altijd uitlokte was het waar. Angus had eigenwijs kastanjebruin haar dat naar voren krulde als dat van Caesar, en grote blauwe ogen. Misschien was Marie bevooroordeeld (hij had haar kleurenschema geërfd), maar ze beschouwde het uiterlijk

van haar onbeholpen zoon, wankelend op de grens van man-zijn, als poëtisch.

Niet alles was poëzie. Er waren natuurlijk puistjes, die met pus gevulde cadeautjes van Moeder Natuur, en zijn voeten waren al tot kanoachtige proporties uitgegroeid. Marie had nadrukkelijk deodorant op ooghoogte in zijn kamer moeten achterlaten voor hij zich overgaf aan het elke-dag-douchenregime en de vlagen muskusachtige compost ging bestrijden die de komst van een man-kind al van verre aankondigden. Maar Angus was een jongen die bewonderende blikken kon trekken – als hij tenminste zijn eigen blik ooit van de grond zou losscheuren.

Je moet wat meer zelfvertrouwen hebben, had ze hem eindeloos vaak gezegd.

Jij bent bevooroordeeld, mam, lachte hij dan. Dat klopte, en het was ook waar dat alle tieners er geweldig uitzagen in de ogen van een vrouw die bezig was met de grote oversteek van de veertig naar de vijftig. Het was het heldere oogwit, het gladde voorhoofd, de veerkrachtige glans van bijna-nieuwe huid; zelfs Chloe, die haar gelaatstreken probeerde te verbloemen onder Cleopatra-eyeliner, zwarte lippenstift en Elvis-haarverf, kon die bloei niet verdoezelen. Marie kromp ineen van vrouwelijke empathie terwijl ze toekeek hoe het meisje tegen de stroom van Angus' desinteresse in zwom.

'Ik heb een stuk van mijn moeders taart voor je bewaard.' Chloe stak een tupperwarebakje uit.

'Geen honger, bedankt.' Angus prutste aan de zoomknop.

'Wij wel,' zei de tweeling.

Trouweloze monsters, dacht Marie terwijl de vruchten van haar schoot zich op het plastic bakje stortten en als wilde honden op Lucy's werk aanvielen.

Uit medelijden met Chloe pakte Marie het gespreksstokje op dat Angus zo lomp had laten vallen. 'Bak jij zelf ook, Chloe?' Met de *Baking Bible* zachtjes pulserend in haar handen verlangde Marie er naar om alleen te zijn met haar nieuwe mentor.

'Nee.' Chloe wond een ravenzwarte haarlok om haar vinger. 'Waarom zou je ook, met mijn moeder in huis?'

‘Waarom zeg je altijd “mijn moeder” en niet “mama”?’ sprak Iris opgewekt het onbespreekbare uit.

‘Omdat Lucy haar mama niet is, stommerd,’ zei Rose, een bekwaam luistervinkje dat zo’n beetje alles wist van iedereen. ‘Lucy is haar stiefmoeder.’ Ze keek Chloe aan om verificatie. ‘Dat klopt toch?’

‘Sorry voor deze twee,’ zei Marie. ‘Ik zal ze een geducht pak slaag geven als we thuis zijn.’

‘Dat zegt ze altijd,’ zei Iris.

‘Maar ze doet het nooit,’ zei Rose.

‘Meestal knuffelt ze ons,’ zei Iris.

‘Hou toch je kop!’ zei Angus, die zijn zusjes nooit, nog geen milliseconde, schattig had gevonden.

‘Ik vind het niet erg.’ Chloe’s glimlach toonde zwarte lippenstiftvlekken op haar voortanden. ‘Het klopt. Lucy is niet mijn echte moeder.’

‘Waar is je echte...’

Marie legde een hand op Iris’ mond. ‘Gaat je niets aan.’

‘Dat weet niemand. Te ver weg om te knuffelen, dat is in elk geval zeker.’

Ze stonden aan het begin van Caraway Close, waar de weg zich splitste in twee delen die in een grote cirkel om het grasveld in het midden liepen. Maries hart ging uit naar de mooie, dappere, kleine, gothic Chloe zonder haar mama – met alleen maar een Moeder met een hoofdletter M, die meer tijd besteedde aan het perfectioneren van haar génoisegebak dan aan de getroebleerde jonge vrouw die onder haar dak woonde.

‘Waarom lopen Angus en jij vanavond niet samen naar het feest?’ vroeg ze. ‘Dat feest waar iedereen het over heeft. Dat *epische* feest.’ Marie zag haar zoon tot haar genoegen ineens krompen van dubbele ergernis om haar koppelpoging en haar gebruik van het woord *episch*.

‘Ik ben niet uitgenodigd.’

‘O. *Shit*. ‘Nou, ik ook niet!’ Marie kon zichzelf wel voor het hoofd slaan, maar pas nadat ze Angus voor zijn hoofd zou hebben geslagen vanwege het tonen van zijn overduidelijke opluchting.

‘Tot ziens, mevrouw Dunwoody. Doei, Iris, Rose.’ Chloe sjokte weg via de langere poot van het woonerf. ‘Tot ziens, Angus.’

‘Ja.’ Angus was haar al vergeten en hield een wedstrijdje met de meiden wie het eerst bij het hek van nummer negentien was (of was het eenenzestig?).

‘Dag Chloe. Kom je nog eens langs in de vakantie?’ Marie keek haar na, draaide zich om en rende achter haar kinderen aan. Ze was als eerste bij de deur, popelend om een onderonsje met Mary te houden.

‘Robert,’ zei Marie vriendelijk tegen middernacht. Toen, wat harder maar nog steeds vriendelijk: ‘Ro-bert!’

‘Huh? Wa...’ Robert schoot overeind op de doorgezakte oude rode bank en het boek waarin hij niet had gelezen viel op de grond. ‘Wazzinslaapgevalle,’ zei hij moeizaam.

‘Ga maar naar bed, lieverd. Wacht niet op mij.’

‘Ik ga niet graag in mijn eentje naar boven.’ Hij krabde op zijn hoofd; zijn haar stond rechtovereind boven de slaapplooien op zijn gezicht. ‘Geen fijne billen om tegenaan te kruipen.’ Hij geeuwde. ‘Nog zo’n voordeel van een vrouw die volgens traditionele lijnen is gebouwd.’

‘Zeg in godsnaam gewoon “dik”,’ mompelde Marie terwijl ze haar bril weer opzette en zich over het boek boog dat plat op de grenen keukentafel lag. Een halfleeg glas witte wijn stond paraat; in de glazige diepte sprankelden de vele lampjes die her en der in de keuken hingen. Marie had lang geleden bepaald dat de tl-buizen onder de gebroken witte keukenkastjes te fel waren voor een rijpere huid. “‘Weelderig. Overvloedig bedeed. Met aangename rondingen.’ Allemaal manieren waarop jij me vertelt dat ik wel een paar pondjes kwijt mag raken.’

‘Als ik dik zou bedoelen, zou ik wel dik zeggen.’ Robert was nu opgestaan. ‘En waag het niet een paar pondjes kwijt te raken. Ik hou van al jouw pondjes. Vooral van deze, je weet wel, rond dit gebied.’ Hij wees op zijn borst. ‘O, kom op, Marie, *lach eens!* Je zit er al de hele avond bij alsof je moet stampen voor je eindexamen.’

‘Dit is fascinerend,’ mompelde ze, alweer verdiept in haar boek.

‘Je hoeft geen wonderhuisvrouw te zijn, lieverd. En trouwens, vrou-

wen van jouw leeftijd die in een buitenwijk op een woonerf wonen, hebben geen aartsvijandin.’ Robert scheen te denken dat dit allemaal om rivaliteit draaide. ‘Ik bedoel: heeft Lucy soms een ondergronds hol? Is ze van plan om de wereld over te nemen, cupcake voor cupcake?’

‘Hm?’ Marie was alweer diep verzonken in haar Mary-liefde, zelfs voor Robert buiten bereik. ‘*Oventhermometer...*’ las ze verwonderd hardop.

‘Goedenacht.’ Verslagen begaf Robert zich in de richting van de trap.

‘Truste, lieverd.’ Marie had het te druk met aantekeningen maken om op te kijken. De lijst van dingen die ze moest kopen om haar keukeninventaris op peil te krijgen was duizelingwekkend. De bakblikken en maatbekers die ze uit de kastjes had gehaald waren gedeukt of gekrast, of veel te oud. Ze had een prehistorisch broodblik uit haar oma’s keuken teruggevonden en had zich even laten overweldigen door zintuiglijke herinneringen aan die stralende oude dame, omgeven door aroma’s van citroencake. Misschien, dacht Marie sentimenteel, keek haar grootmoeder nu wel stralend op haar neer, trots op de (nogal late) culinaire aspiraties van haar kleindochter.

Of misschien, dacht ze terwijl ze het blik wegzette en *siliconen bakding* opschreef, zocht haar grootmoeder nu naar haar bril en klaagde ze over Terry Wogan en andere televisiepresentatoren, precies zoals ze hier op aarde meestal had gedaan.

Marie was zelden zo laat nog op – een tandartspraktijk peigert je helemaal af, verzuchtte ze vaak – en ze genoot van de stilte. Ze keek tevreden de stille keuken rond, hoewel ze wist dat het zachte licht een heleboel zonden aan het oog onttrok. Ze zag nu alles door de bril van Mary Berry’s verwachtingen.

De keuken zou in vorm moeten komen, hij moest serieus aangepakt worden. De geroeste kaasrasp moest de deur uit, de magnetron zou worden schoongemaakt en ze zou leren hoe je de afzuigkap gebruikte. Het leek wel alsof de keuken in de loop der jaren begrepen had dat Marie haar toch niet serieus nam en veranderd was in een ruimte met meer nadruk op voedsel eten dan op voedsel bereiden.

Arme keuken, dacht Marie. Ze had geen schijn van kans gehad. Zij

viel altijd voor recepten waar in dikke letters ‘snel’ of ‘makkelijk’ of ‘geschikt voor beginners’ boven stond. Ze was een aanbieder van de kant-en-klaarmaaltijd, een vereerder van de diepvrieserwt, een aanhanger van de theorie dat de mensheid meer profijt had gehad van de snackbar dan van penicilline.

Desondanks was de keuken haar favoriete plek in huis. Zoals Mary zei was dit het hart van het huis. De Dunwoody's hadden hier menig levendig debat gevoerd onder het genot van hartige taart uit de magnetron. Ze hadden ruzie gemaakt bij fish-and-chips, bekende liedjes gezongen bij opwarmcurry en gelachen tot de Viennetta hun de neus uit kwam.

Dat zou allemaal veranderen als ze leerde bakken aan de hand van Mary Berry. In iets beters. Haar kroost zou een gezin worden dat gezamenlijk ‘dineerde’, in plaats van met een bord pasta gezellig naar de tv te kijken. De liefde die ze voor hen voelde – en die ze tussen alle beslommeringen van het dagelijks leven door soms moeilijk kon tonen – zou tot bloei komen in haar cakes en soufflés, vlaaien en taarten, muffins en macarons.

Ironisch eigenlijk dat ze hun die avond verbrande visticks had voorgezet zodat ze snel weer met haar neus in Berry kon duiken. Ze had de meisjes een uur later dan gewoonlijk hun bed in gejaast, zoals dat hoorde op de eerste avond van de zomervakantie, haar excuses aangeboden voor het overslaan van het voorlezen uit *Pitty op kostschool* en een beroep gedaan op hun eergevoel om zonder toezicht elkaars vlechten uit te halen.

Na een fatsoenlijke tussenpoos had Robert haar wijnglas nog eens gevuld en iets gemompeld over hun kans grijpen bij zo veel rust – met de tweeling in bed en Angus tot god weet wanneer aan het feesten – en wist ze nog wat ze na de bruiloft van zijn neef op de bank in de keuken hadden gedaan?

Marie wist het nog, en hoe verleidelijk het ook was (ondanks Iris, die de volgende dag de corrigerende slip van haar moeder achter de kussens had teruggevonden toen ze een luizenkam zocht), ze had nee gezegd. ‘Vanavond heb ik een date met Mary,’ had ze de liederlijke

hoop van haar echtgenoot de bodem in geslagen. Ze had zichzelf ver-rast met het afslaan van een goede beurt ten faveure van een appendix over eierformaten.

Ver weg sloeg een kerkklok twee uur. Overdag kon je hem nooit horen, maar midden in de nacht klonk hij helder.

Halverwege een recept voor millefeuilles, dat haar evenveel verrukking als angst aanjoeg, stond Marie op en liep naar het raam.

Onder de tafel kwam een gemelijke haarbal met min of meer het uiterlijk van een afgedankte badmat overeind, schudde zich uit en volgde haar. Prinny was een hond uit het asiel en het viel onmogelijk te bepalen hoe oud hij was. Hij was een mengeling van vele rassen en had heel knap de sjofelste eigenschappen daarvan weten te combineren. Zijn oren waren ongelijk en hij bewoog zich voort als een jakhals, maar zijn hart liep over van liefde voor zijn baasjes, die met veel knuffelen, aaien en bewonderen tegenwicht hadden geboden aan de niet meer te achterhalen wreedheden uit zijn verleden. Hij was grijzig en bruinig en heel slecht in apporteren. Het liefst was hij nooit ver van een Dunwoody vandaan, en hij kon dus onmogelijk onder de tafel blijven liggen als Marie bij het raam stond.

‘Prinny,’ kirde Marie met het speciale zachte stemmetje dat ze reserveerde voor hun maffe hond. Zijn eigenlijke naam was Princess Mister Coochycoo – wat maar weer eens bewijst dat je zesjarigen nooit je huisdier een naam moet laten geven.

De keuken, deel van een uitbouw aan de zijkant, keek uit op Caraway Close. De vrouw des huizes staarde naar de vierkante, moderne huizen van haar burens; net als de Dunwoody’s hadden de meeste een of twee uitbouwen toegevoegd of ramen in hun dak gezet. De nette woningen hadden allemaal dezelfde basisvorm, maar de eigenaren hadden er elk hun eigen stempel op gedrukt, van de bonte kleurenpracht van de pioenrozen op nummer twee tot de krankzinnige bestrating waar nummer twaalf zo trots op was, of het LA-modernisme van nummer negen, waar alle oppervlakken sneeuw wit waren en er geen enkel bewijs van menselijk leven was.

Marie en Robert waren hier komen wonen toen zij elk moment van

Angus kon bevallen. Ze had een onbedwingbare trek gehad in kaas en room. Robert had om verschoning verzocht van de plicht om haar over de drempel te dragen ‘voor het geval dat ik mijn rug breek’. De keuken was een kitchenette aan de achterkant geweest, met uitzicht op een sportveld dat inmiddels zo’n zelfde wijk was als die van hen.

De daagse technicolor van de Close was nu gedempt tot het nostalgische zwart-wit van de nacht. Marie joeg een priemende vinger van onrust weg. Ja, twee uur ’s nachts was inderdaad laat voor een vijftienjarige. Maar vijftienjarigen waren tegenwoordig anders: op die leeftijd had zij nog nooit alcohol geproefd, in een vliegtuig gezeten of haar vader een grote mond gegeven. En met name haar vijftienjarige was anders. Angus was betrouwbaar, gelijkmatig en – midden in de nacht kon ze het wel toegeven – een tikje *vreemd*.

Toen Angus had aangekondigd (of eigenlijk gemompeld) dat hij was uitgenodigd voor het feest van Lauren, waren zijn ouders verbaasd geweest. Ze kenden Lauren van gezicht; iedereen kende haar. Ze was het wilde nichtje van een schoolbestuurslid, koningin van St.-Ethelreds kippenhok, en ze wist weg te komen met een neusknopje, een tatoeage en een rokje dat zo ver was ingekort dat het voor een riem kon doorgaan.

Ondanks de gewone feestangsten – drank, sigaretten en erger – was Marie blij. Angus was lang een buiten de groep vallende nerd geweest, maar nu ging hij naar een feestje. Nee, naar *het feest van het jaar*. En, zoals ze tegen Robert had gezegd toen zij erover nadachten, *het kan nooit erg uit de hand lopen in het huis van een schoolbestuurslid*.

Marie was een zeldzaam wezen: een moeder die zou willen dat haar tiener vaker uitging. Ze was bang dat Angus te veel een eenling was. Dat hij te serieus was, te introvert, te diep verwickeld in de kleine wereld die hij schiep in zijn oculair. Ze maakte zich ook zorgen dat hij niet voldoende vitamine C kreeg, dat hij de benen van zijn grootmoeder had en dat een nucleair armageddon voor zijn eenentwintigste de wereld zou verwoesten. Kortom, Marie maakte zich min of meer non-stop zorgen over Angus (en de tweeling), met af en toe een korte onderbreking waarin ze zich zorgen maakte over Robert. Ze was be-

gonnen met zich zorgen te maken op het moment dat haar menstruatie zestien jaar geleden uitbleef; dat deden moeders nu eenmaal. Maar op dit moment weigerde ze na te denken over het feit dat Angus laat thuiskwam en bood ze weerstand aan alle gedachten aan politiecellen, ziekenhuisbedden en greppels.

Ze trok haar slobberige, alleen-voor-thuis-vestje dichter om zich heen, slenterde terug naar de tafel en pakte haar glas. Het leven naderde een fase waar ze doodsbang voor was.

Banden moesten worden losgemaakt.

Kuikens moesten het nest uit worden gewerkt.

Alleen al bij de gedachte wilde ze het liefst haar jas aantrekken om Angus te gaan zoeken en hem tegen zich aan te drukken. Marie nam een kalmerende slok wijn. Je laat ze gaan – zeiden degenen die het al gedaan hadden – en ze lopen in een grote, wijde boog en komen uiteindelijk weer terug.

Maar hoe, hoe, hóé moet je overeind blijven om naar hun achterhoofd te kijken terwijl ze weglopen?

Marie zette de wijn neer. *Jij bent een verkeerde vriend*, zei ze streng tegen haar glas. Nog een slokje en ze zou in tranen zijn. Ze was alweer op de zaken vooruit aan het lopen, de problemen tegemoet, een gewoonte die Robert altijd met zijn ogen deed rollen. Als hij hier was geweest in plaats van boven te liggen snurken, zou hij haar eraan herinneren dat Angus een verstandige jongen was, een jongen die te vertrouwen was – hún jongen.

Geeuwend en zich uittrekkend wist Marie dat het tijd was om naar bed te gaan. Ze moest zich tussen de lakens laten glijden en in slaap vallen zonder neurotisch te luisteren of ze een sleutel in het slot hoorde.

Nog een of twee bladzijden Mary, en dan zou ze gaan.

Lees verder in *De taarten van Marie*.